

davanter Cros l'executor oportunista que necessitaven i que sens dubte haurien fet augmentar el resultat al seu favor.

De les freqüents fallades de Colomer la davantera espanyolista sapigué aprofitar-se'n, a l'ensems de portar a cap molt bé alguns dels seus nombrosos atacs.

Es per això que reconeixem just el triomf de l'Espanyol; encara que considerem que el resultat havia d'ésser diferent.

El Granollers en aquest encontre, el mateix que a Sabadell, no ha fet pas el ridícul esportivament, i, pel que fa referència al joc, ambdós equips jugaren amb energia i decisió, però sense brutícies ni violències.

Ens hauria plagut extraordinàriament que al partit hi hagués assistit força públic del que concorre al camp de la Creu Alta i s'hauria pogut donar compte com tractem els forasters (i sinó que ho dignin els senyors i senyores que acompanyaren l'Espanyol) a l'ensems que els hauríem demostrat que el públic granollerí sap perdre i reconèixer la victòria dels contraris, encara que sigui en el seu propi camp.

Del partit Granollers - Júpiter

Tal com indica el resultat, el matx fou una desfeta incomprendible, per l'onze granollerí, el qual actuà amb molta desgràcia, cosa que fou aprofitada pel Júpiter per a l'obtenció de tan crescuda victòria.

Ja en els primers quaranta-cinc minuts el marcador asenyalava un resultat de 3 a 2 favorable a l'equip del Poble Nou. La defensa i el desencert del porter féu que el Júpiter, que no fou precisament l'equip que més dominà, s'apuntés folgadoament un triomf que, fou la sorpresa del dia. Especialment a la segona part, les jugades desastroses dels locals, acompanyades de la desgràcia que no deixà el Granollers en tot l'encontre, feu que el marcador prengués proporcions alarmants, i l'encontre finalitzà estant els onze jugadors del Granollers completament aclaparats.

Com havem dit, el Júpiter, sense actuar en cap forma magistral, i si solament sabent aprofitar les degudes oportunitats, aconseguí marcar set gols, cosa que és veritablement tot un rècord, millorant de molt els resultats obtinguts en el propi terreny del Granollers pel Barcelona i l'Espanyol.

Mas, Serra i Parera foren els que destacaren de l'equip guanyador. Del Granollers, sols els mitjos ales Argemí i Ortuño, i Garí, de la davantera, es salvaren de la desfeta.

Els primers en marcar foren els locals i l'autor del gol Garí, en recollir un centre de Lluch. Pocs moments després, Serra assolí l'empat, després d'escorre's la bala de les mans de Mateu. Cinc minuts després, Mas, de l'equip visitant, marcà el segon gol, en recollir un pase de Serra. Una petita reacció local, i Carmona, finalment, igualà el marcador. Cap a les darreries d'aquest primer temps, en un batibull davant de la porta del Granollers, novament Mas aconseguí el tercer gol per al Júpiter.

En reempendre's la partida, Serra, d'una capcinada, obtingué el quart gol. Als vint minuts, Mas augmentà a cinc el nombre de gols del Júpiter; es lesionà Mateu en aquesta jugada i passà a ocupar el seu lloc Lladó, quedant el Granollers amb deu jugadors. En aquestes circumstàncies no fou difícil al Júpiter refermar la seva ja copiosa victòria amb dos nous gols que obtingué Parera d'un tret creuat a Mas.

Santiago va curar de l'arbitratge sense cap dificultat, i els equips eren:

Granollers. — Mateu (després Lladó), Lladó, Colomer, Argemí, Sala, Ortuño, Lluch, Carmona, Garí, Vila i Guix.

Júpiter. — Casanovas, Clàudio, Viguera, Sanz, Rosalench, Basilio, Esteve, Parera, Serra, Perpinyà i Mas.

Barcelona, 2 - Granollers, 1

Qui té el c. llogat no seu quan vol, diu l'adagi, i això ens passà el dijous, dia 5, que, desitjosos d'anar al camp del Barcelona a contemplar la lluita entre l'esmentat equip amb el Granollers, no hi poguérem anar; i, com sigui que els nostres llegidors no estan per *cuentos* i volen enterar-se del què és deure

nostre informar-los, copiem la ressenya del partit publicada en el diari «L'Opinió», que, el mateix que a nosaltres ens ha agradat, creiem serà del grat dels nostres amics llegidors.

En la nostra edició d'abans d'ahir ja dèiem que en futbol no és pas possible de fer pronòstics, amb tot i que la lògica us vulgui demostrar que és materialment impossible que esdevingui el contrari del resultat que us donen els càlculs fets sobre bases tan segures com són els resultats que uns i altres han obtingut en els darrers partits.

Una demostració ben palpable del que hem dit n'és el resultat final del partit que presenciarem ahir a la tarda al camp de Les Corts. Tot just feia tres dies que el Granollers havia estat batut sorollosament al seu camp pel Júpiter i feia també el mateix espai de temps que el Barcelona havia aconseguit batre per dos gols a un al camp de la Creu Alta el Sabadell, que enguany s'ha mostrat, fins diumenge passat, almenys, que és un equip prou complet per a ocupar el lloc preeminent en la classificació, com ocupava. Doncs bé; tot això feia creure que el Granollers, per a l'equip d'asos del Barcelona, no podria ésser res més que una mena de «puching-ball», i el que veuríem al camp seria una paròdia de futbol.

I res de tot això no succeí. Ni el Granollers serví de «puching-ball» ni el Barcelona demostrà saber-ne més que els del Vallès, ni el que veírem al camp fou una paròdia de futbol. Tot a l'inrevés. Veírem un bon partit de futbol — sobretot a la segona part, curulla de situacions emocionants, tant per una part com per l'altra, — i el Granollers, de «puching-ball» que havia de servir, passà a colpejador perillós.

Els equipers del Barcelona eren potser els més convençuts que amb el Granollers no en tindrien sinó que per a entrenar-se una estona. Sortiren al camp amb un aire de suficiència ridícul. Particularment Padron, el qual tan bon punt començà el partit es dedicà a fer tota mena de cabrioles inútils, sense preocupar-se de fer joc positiu. Se'l veié amb ganes de mofar-se de tothom. Igual que quan vestia la camiseta blau-blanca.

Les seves cabrioles, dribbling al mig del camp, corregudes en totes direccions, perdre finalment la pilota i aquelles «poses» característiques després d'haver passat la pilota, «poses» que són tot un interrogant de «que ho he fet bé, oi?», tingueren tot un efecte contraproduent, puix que en lloc de desmoralitzar els seus contraris, atabalà els seus companys d'equip i arribà un moment que ni Ramon, ni Parera, ni Sales, sabien on eren. I aleshores el Granollers, que havia sortit al camp mig espantat, resignat a sofrir el sacrifici, va adonar-se que la cosa no li anava tan mala-

ment com ho havia previst i recuperà els ànims. Poc a poc, els reserves que els granollerencs portaven s'anaven confiant més i s'esbandiren del damunt el domini que exercia el Barcelona. Això esdevenia al cap de quinze minuts d'haver començat. La davantera del Barcelona, per obra i gràcia de Padron, no sabia el que es feia. A més, Morera, d'interior dreta, no sabia per on navegava. I així teníem que la davantera que havia de superar el rècord (7-0) obtingut damunt del Palafrugell, estava completament desballestada. En ella hi havia un extrem mediocre, Vantolrà; dos davanteres centres, Ramon i Morera; un interior nul, Padron; i un extrem que encara que no hagi costat vint mil pessetes, es mostrava superior als d'aquest preu, Parera.

El Granollers, per tal d'evitar que aquell «escorè-rècord» fos superat a costa d'ells, adoptà des dels primers moments un pla de defensiva. De tant en tant els extrems s'escapaven i creaven situacions de perill per a la porta de Nogués. Tota la potència del Granollers, però, era concentrada en la defensiva. I no n'hi havia per menys, puix que després de la desfeta que sofriren al seu camp, l'esporguiment era del tot justificat.

Anà passant l'estona i quan el Barcelona es donà compte que faltaven pocs minuts per a acabar la primera part i que encara no havien marcat, vingué la desesperació. Aleshores gairebé tots els esforços foren inútils. El Granollers havia recuperat la confiança perduda i ja es bastaven per a desballestar tot intent perillós dels blau-grana.

Amb tot, quan faltaven deu minuts per a acabar el primer temps, Sales, en veure que la davantera no podia passar més enllà de la ratlla de mitjos, es decidí a xutar. I gràcies a això el Barcelona marcà el primer gol. La jugada la portà Parera, el qual, en veure que els davanteres estaven tan estretament vigilats féu un centre retardat que recollí Sales més enllà de la línia de mitjos, i d'un xut formidable, que el porter no pogué parar per estar tapat completament pels seus jugadors i els del Barcelona, marcà el primer gol, que semblava havia d'acabar amb els ànims dels granollerencs. Però res d'això no succeí, i la primera part acabà encara amb un lleuger domini dels del Vallès.

El barcelonista confiava que al segon temps el Granollers sortiria fatigat i aleshores sí que el Barcelona podria fer el que voldria. Però també fallà el pronòstic. El Granollers no solament no donà mostres de fatiga, sinó que sortí al camp amb molts més ànims que en començar, puix que havia jugat quaranta-cinc minuts i no hi havia res d'anormal.

Amb aquests ànims, la davantera del Granollers atacà de ferm, i al cap de nou minuts d'haver représ el joc, Sastre obtingué, d'un xut magnífic, el gol de l'empat. Lluc corregué la línia amb molta de rapidesa i acabà amb una centrada precisa que permeté Sastre obtenir l'empat.

No cal dir que el partit guanyà encara en emoció. Uns i altres s'esforçaren a desfer l'empat. El Granollers, més serè, obtenia, amb l'empat, una bella performance. El Barcelona s'esforçava desesperadament, puix que l'empat, al seu camp, era un fracàs per a ells.

El Barcelona estigué més afortunat que el Granollers, i gràcies a això obtingué el gol del desempat, per obra de Ramon en rematar una passada de Parera. Els dos davanteres que més es distingiren i que junt amb Zabalo, Sales i Arnau foren els millors de l'equip, obtingueren el gol de la victòria: s'ho mereixien.

Del Granollers, cal esmentar Sastre, Lluc, Gallofré, Carmona, Sala i Argemí, que foren els millors.

Els equips, sota les ordres de Mallorquí, que arbitrà amb relativa facilitat, pel joc noble que els dos bàndols empraren, s'arregleraren així:

Barcelona: Nogués, Zabalo, Alcoriça, Santos, Sales, Arnau, Vantolrà, Morera (al segon temps Ramon), Ramon (al segon temps Morera), Padron i Parera.

Granollers: Gallofré, Lladó, Ortuño, Argemí, Sala, Torras, Lluch, Garí, Sastre, Carmona i Guix.

Envelats Artístics

de Festa Major

Robes de Fantasia : Luxoses Catifes

La Enveladora

* del Vallès *

(XATO GRAN)

PREUS LIMITATS

Demaneu pressupostos

Josep Umbert, 69

GRANOLLERS